

at Menighedsraadene afgør saadanne Sager, og fandt det rigtigt, at Ministeren afgjorde dem. Ved den Lejlighed kom det ærede Medlem ind paa en Omtale af den Passus i § 14 i Loven om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirker, som jeg omtalte i Gaar, og paa min Fortolkning deraf, idet det ærede Medlem henviste til, at jeg tidligere ikke havde modsagt en Udtalelse af ham, der fremkom ved anden Behandling af Lovforslaget om Sognebaandsløsning, en Udtalelse, der staar i Folketingstidende for 1921 — 22 Sp. 6905.

Jeg har læst de Udtryk, det ærede Medlem brugte, igennem, de er som sædvanlig uklare, men dog saaledes, at man maatte forstaa dem paa den Maade jeg forstod dem, idet det ærede Medlem først talte om, at han var glad over, at denne Passus var kommet ind i § 14, hvorved det gamle Spørgsmaal vilde blive afgjort, om Biskop eller Minister skal have den endelige Afgørelse. Og lidt senere siges der: „Det er da en stor Glæde for os nu at se, at hele Udvalget har kunnet samles om dette Ændringsforslag, hvorefter Biskoppens Afgørelse kan indankes for Kirkeministeren.“ Ja, det har jeg ikke paa nogen Maade modsagt, jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at naar der er Tale om, at en Tilladelse tages tilbage, som der staar i Loven, saa kan denne Sag indankes for Ministeren. Men det kan virkelig ikke sammenstilles med det Tilfælde, vi har her; her er der slet ikke Tale om, at en Tilladelse tages tilbage fra en Frimenighed, som har haft den, her er Tale om en Valgmenighed, som er blevet sat ud af Folkekirken ved en ministeriel Afgørelse og nu kommer som en Frimenighed og begærer en Ret. Lovens Ord har overhovedet slet ingenting med det at gøre. Den Henvisning, som kom fra det ærede Medlem Hr. Povlsen, forekommer mig som Følge deraf at være saadansom: God Dag, Mand — Økseskaft, for de Ting har ikke noget med hinanden at gøre.

Povlsen: Naar det ærede Medlem Hr. Blang forsøgte at bestemme „evangelisk-luthersk“ i Grundlovens § 3 ud fra Luthers lille Katekismus, tror jeg, han kommer til kort. Det „evangelisk-lutherske“ i Grundlovens § 3 er et rent historisk Begreb, og det omfatter alt, hvad der fandtes indenfor den gamle Statskirke, og som nu lever videre indenfor Folkekirken, og derunder kommer virkelig ogsaa Rationalisterne, det kommer det ærede Medlem ikke udenom. Jeg vil tro, at en stor Del af dem, der formede Grundlovens § 3, var Rationalister, og hvis det ærede Medlem vil læse Forhandlingerne

paa den grundlovgivende Rigsdag, vil han overbevises om, at „evangelisk-luthersk“ i Grundlovens § 3 er et ganske overordentlig rummeligt Begreb.

Saa maa jeg rette en Fejltagelse, som det ærede Medlem gør sig skyldig i, naar han taler om Betingelserne for en Frimenighedspræst til at faa Adgang til at bruge Folkekirkens Kirkebygninger. Det ærede Medlem siger stadig, at vedkommendes Lære og Ritus skal stemme overens med Folkekirkens; men det staar der virkelig ikke i Loven, der staar, at Biskoppen skal skønne efter sit Kendskab til Frimenighedens Lære og Ritus og til dens Forhold til Folkekirken i det hele. Dermed forudsættes netop, at der kan være Forskel mellem den paagældende Frimenighedens Lære og Ritus og Folkekirkens, ellers behøvede der jo blot at have staaet: hvis deres Lære og Ritus falder sammen med Folkekirkens; men det staar der ikke, der staar netop: „saafremt han“ — Biskoppen — „efter de fra Frimenighedens Præst modtagne Oplysninger om Frimenighedens Lære og Ritus saavel som efter sit Kendskab til Frimenighedens Forhold til Folkekirken i det hele ikke skønner, at der er Grund til at nægte den“. Det er noget helt andet end det, det ærede Medlem sagde.

Maa jeg sige til den højtærede Kirkeminister, at hans Referat af Biskop Ammundsens Udtalelser interesserer mig, men de vedrører aldeles ikke det, jeg har udtalt mig om. Det, jeg har sagt, kan overhovedet ikke anfægtes. Jeg ved, at den ærlige Mand, som Biskop Ammundsen er, vil ikke prøve paa at anfægte, hvad jeg her har fremført. Jeg har sagt, at man nede i Sønderjylland stiller sig ganske overordentlig liberalt overfor Frimenighedernes Præster, der hører til den slesvig-holstenske Landskirke, indenfor hvilken der raader en vidtstrakt Ritualfrihed. Dette staar fast, og i det kan der ikke rokkes noget som helst. Jeg har endvidere sagt, at Autoriteterne — jeg kunde gerne sige Biskop Ammundsen — har set gennem Fingrene med, at en Præst, som ikke i Henhold til den J. C. Christensenske Anordning har søgt og faaet Tilladelse dertil, har brugt et Daabsritual, hvor Forespørgsel ikke finder Sted, og hvor man ganske udelader Forsagelsen. Dette er ogsaa en Kendsgerning, som ikke lader sig rokke. Det, Biskop Ammundsen siger i det af den højtærede Minister citerede, er kun det, at et saadant Ritual efter hans Mening slet ikke kan sammenstilles med Pastor Rørdams Ritual. Det er hans private Mening. Jeg mener, det er et Ritual, der ligger til